

Het klooster De Blinken

Het convent werd gesticht in 1420 door Willem Bruyn, zoals blijkt uit het necrologium van het latere klooster. Hij was tevens de eerste pater. Mogelijk is de Amsterdamse priester Gijsbert Dou betrokken geweest bij de stichting van de gemeenschap. Zijn naam wordt inderdaad vermeld in het memorieboek van de gemeenschap.

In het memorieboek worden een aantal namen genoemd van stichters van missen en memoriediensten, die vermoedelijk ook geldbedragen, roerende en onroerende goederen aan de gemeenschap hebben geschonken. Een aantal namen kan in verband worden gebracht met de eerste ontwikkelingsfase van de gemeenschap: Gijsbert Dou¹⁵ en Johannes en Willem Eggert.

In 1438 werd de regel van Augustinus aangenomen en het klooster sloot zich aan bij het kapittel van de regulieren van Sion. De broeders Jan Henricz, Pouwels Gherritz, Jan Claesz, Dirc Dircz, Dirc Jansz en Hillebrant Romerz, gemeene broeders van der oyrden van penitencien sinte Francisci des convents sinte Willibrordi in Heylo bi Alcmer verklaarden in dat jaar voor Jan Claesz, prior van de regulieren in Stein buiten Gouda, en Jan Claesz, prior te Sion buiten Delft, dat zij na lang beraad de beslissing hadden genomen zich aan te sluiten bij het kapittel van de regulieren. Zij verklaarden zich tevens bereid de prior van het kapittel te gehoorzamen, op voorwaarde dat zij niet verplicht zouden zijn hun convent te verlaten en in een ander huis geplaatst te worden. Alleen in geval van schandelijk gedrag zouden zij accepteren naar een ander huis te worden gezonden, om penitencien te doen. Op 6 augustus 1438 gaf bisschop Walraven van Meurs zijn toestemming voor de overgang naar de orde der reguliere kanunniken en hij verhief het convent van Sint Willibrord tot klooster en de kapel tot kerk. Klooster, kerk en kerkhof werden een jaar later (1439) door de vicaris van de bisschop gewijd, die in 1440 weer vijf altaren wijdde en een aflat van 40 dagen verleende voor degenen die de altaren zouden begiftigen.

De Blinken had in de loop van de vijftiende eeuw twee belangrijke bezoekers: koning Edward IV van Engeland, die vermoedelijk in 1470 een of twee nachten in het klooster logeerde, en Jan II, graaf van Egmond, op de vlucht voor de inwoners van Alkmaar (1492). Het klooster genoot, behalve van de stad Alkmaar (1447), bescherming van Filips de Goede (1456), Maximiliaan (1481) en Filips II (1560).

Het jaar 1533 was doorslaggevend voor de geschiedenis van de Regulieren in Heiloo: er werd een overeenkomst met het Regulierenklooster te Amsterdam gesloten, die de vereniging van de twee geestelijke instellingen betekende. Het Regulierenklooster in Amsterdam was op 31 oktober 1532 uitgebrand en de overeenkomst met de Blinken hield in dat de Amsterdamse regulieren niet alleen onderdak konden vinden in Heiloo, maar ook dat zij alle bezittingen en landgoederen van het Sint-Willibrordsklooster kregen, op voorwaarde dat zij aan de broeders van Heiloo de noodzakelijke kost en kleding zouden schenken. Na de oprichting van het bisdom Haarlem (1559) werd getracht het klooster te incorporeren in het kapittel van de kathedraal van Sint-Bavo. De broeders bleven zich tot 1570 verzetten tegen dit besluit. Het klooster werd in 1571 afgebroken, op last van bisschop Godfried van Mierlo, benoemd door Filips II en Alva. De laatste bewoners werden door de hertog van Alva verplicht zich naar Haarlem te begeven en daar te blijven wonen.